

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

לפני כבוד השופטת בכירה יעל הניג

התובעת: פלונית
ע"י ב"כ עו"ד אורית פנצר

נגד

הנתבע: אלמוני
ע"י ב"כ עו"ד אורנית סמסון

פסק דין

לפניי תביעת נזיקין של קורבן ניצול מיני. המחלוקות נטועות במישור הנזק ובמרכזן, שאלת הקשר הסיבתי בין הניצול המיני לבין נכותה הנפשית של התובעת.

עובדות דרושות לעניין

1. התובעת ילידת 1996, הייתה רק בת 11 כאשר ביצע בה הנתבע מעשים מגונים. הנתבע יליד 1971, בעל אטליז ביישוב בו מתגוררים השניים עם משפחותיהם. המעשים נחשפו כעבור זמן קצר כאשר התובעת סיפרה על כך למורתה ומסרה עדות במשטרה.

2. נגד הנתבע הוגש כתב אישום (ת"פ [נת' 2607/07]). מאחר שכפר באשמה, נאלצה התובעת, שטרם מלאו לה 12, להעיד במשפטו. למרות חקירה נגדית ממושכת ואגרסיבית עמדה על לוז גרסתה. עדותה לוותה בפרצי בכי ובתחנוניה להפסקת החקירה, ללא הועיל (ישיבת 31.1.08). בתום פרשת התביעה הושג הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום, הנתבע הודה והורשע בעבירות לפי סעיפים 348 (א) בנסיבות סעיף 345 (א) (3) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977. בית המשפט גזר עליו שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי בן עשרה חודשים ופיצוי התובעת בסך 5,000 ₪. הפיצוי שולם.

3. אלו העובדות בהן הודה הנתבע:

התובעת נהגה להגיע לאטליז ולסייע לנתבע במטלות שונות. באחד מימי השלישי בחודש מאי 2007, התבקשה בהגיעה לעלות לקומה השנייה. הנתבע עלה אחריה, הורה לה להיכנס למקלחת, נגע בשפתייה, חיבק אותה ואמר לה שהיא יפה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

כשבוע לאחר מכן, התיישב הנתבע על כיסא והורה לתובעת לשבת עליו, הצמיד אותה אל גופו, הניח יד על ברכיה ואת השנייה כרך סביב מותנה. לאחר מכן הציע לה כסף לגלידה והורה לה לא לספר להוריה.

4. לאחר חשיפת הניצול המיני וההליך המשפטי (להלן ולפי ההקשר: **הפרשה**), המשיכה התובעת בלימודיה בבית הספר היסודי, תוך ביטוי בעיות נפשיות והתנהגותיות. בתקופת לימודיה בחטיבת הביניים טופלה במרפאה פסיכיאטרית "לב השרון – בית בליצ'ר" (להלן: **המרפאה**). בתקופת לימודיה התיכוניים ועד חודש יוני 2014 התגוררה בפנימייה, וטופלה על ידי הצוות במקום. בסיום לימודיה ולמרות רצונה, מיאן הצבא לגייסה בשל בעיותיה הנפשיות. במשך חודשיים התגוררה באילת וניהלה אורח חיים פרוע והרסני. ביום 15.10.14, סמוך לאחר שובה מאילת, פנתה ביוזמתה לאשפוז פסיכיאטרי ואושפזה במחלקה פתוחה. לאחר מכן טופלה לסירוגין באשפוז יום, אשפוז חוזר במחלקה פתוחה ושוב אשפוז יום, עד לשחרורה הסופי ביום 15.4.15. מאז שבה להתגורר עם משפחתה ומחליפה מקומות עבודה בתדירות גבוהה. המוסד לביטוח לאומי הכיר בה כלוקה בנכות נפשית זמנית ומשלם לה קצבת נכות כללית.

חוות הדעת בתחום הנפשי

5. התובעת הגישה את חוות דעתה של ד"ר טטיאנה שכטמן מיום 1.7.11. מנגד, הגיש הנתבע את חוות דעתה של ד"ר יעל סגל (טרייביטש) מיום 11.8.13. שתי המומחיות מסכימות כי התובעת סובלת מנכות נפשית. להערכת ד"ר שכטמן, מדובר בתסמונת פוסט טראומטית הנובעת מהפרשה ושיעור הנכות מגיע ל – 40%. להערכת ד"ר סגל מדובר בהפרעת קשב וריכוז ובקווי הפרעת אישיות גבולית הנובעים מגורמים אחרים לחלוטין ושיעור הנכות מגיע ל – 15%.

6. לאור הפערים, מונתה ד"ר רחל בלומנזון כמומחית מטעם בית המשפט. ד"ר בלומנזון העריכה כי קיים קשר בין הפרשה לבין מצבה הנפשי של התובעת. בחוות דעתה הראשונה מיום 3.1.14 העריכה כי התובעת סובלת מתסמונת פוסט טראומטית, שהתבטאה בנכות בשיעור 20% למשך שנה וחצי ובנכות צמיתה בשיעור 10%. בחוות דעתה השנייה מיום 31.8.15 העריכה שהתסמונת הפוסט טראומטית נסוגה ושהתובעת סובלת אך ורק מהפרעת אישיות גבולית. את שיעור הנכות העריכה ב – 30% ושייכה את מחציתה - 15% - לניצול המיני.

7. מטעם התביעה העידו התובעת, אביה וגב' מיכל סניצקי, עובדת סוציאלית מהפנימייה. מטעם ההגנה העידו החוקרים הפרטיים מר ארז דרוקר ומר פז שוורץ אשר עקבו אחר התובעת. כמו כן נחקרה ד"ר בלומנזון על קביעותיה. חוות הדעת מאת ד"ר שכטמן וד"ר סגל הוגשו ללא חקירות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

8. הצדדים שטחו בסיכומיהם טיעונים ונימוקים לרוב. עיינתי בכולם למרות שחלקם אינם מפורטים בפסק הדין, נוכח מסקנותיי.

נכותה הנפשית של התובעת

9. כללי - הצדדים ירדו בסיכומיהם לפרטי פרטים ולניתוחים של תיעוד ונתונים בעלי משמעות רפואית. כל אלה מצויים בעיקרם בגדר הידע המקצועי של מומחית בתחום הנפשי. בית המשפט מייחס משקל רב לקביעותיה של המומחית מטעמו בתחום הנפשי, גם לגבי התנהגות ומהימנות התובעת בזיקה למצבה הנפשי (ע"א 7617/07 יומה נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, פורסם בנבו [2008], ע"א 8513/12 אברהם נ' עילית חברה לביטוח בע"מ, פורסם בנבו [2013], ע"א 851/05 ברנר נ' אביטל, פורסם בנבו [2007]). אקדים ואומר כי קביעותיה של ד"ר בלומנזון לא רק שלא נסתרו, הן משתלבות היטב במכלול הראיות, מעוגנות בתיעוד הרפואי ובבדיקותיה הקליניות, והחלטתי לאמץ אותן. אשר לחוות דעת המומחיות מטעם הצדדים, המומחיות לא נחקרו על קביעותיהן, הן לא התבקשו להגיב על קביעותיה של ד"ר בלומנזון, שבכל מקרה לא נסתרו ומעבר לכך, לא עמד בפניהן מלוא המידע שעמד בפני ד"ר בלומנזון בעת מתן חוות דעתה השנייה.

10. הראיית - התובעת ואביה צבעו בתצהיריהם את מצבה של התובעת קודם לפרשה בגוונים ורודים (ת/2 – ת/5). השניים הצהירו על מצב טוב מאוד, התפתחות תקינה, היותה תלמידה מצטיינת שלא סבלה מבעיות ריכוז ולא אובחנה כסובלת מבעיות כאלה. האב הוסיף ותיאר הסתגלות תקינה של בתו למסגרות, היותה בעלת מנת משכל גבוהה מאוד (IQ – 133), היעדר מצבי רוח וקשיים התנהגותיים. לאחר הפרשה, הצהירו על התערערות מצבה הנפשי, כך שהחלה לסבול מחרדות, פחדים וסייטים על אינוסה ורציחתה. כמו כן החלה לסבול מהרטבה לילית (עם שיפור בטיפול תרופתי תוך חזרת ההרטבה כאשר התובעת מנסה להפסיק עם התרופה), מחוסר ריכוז והתדרדרות בלימודים למרות שהחלה ליטול ריטלין, מעלייה חדה במשקל. התובעת החלה לנהוג באלימות, להפריע ולהיעדר משיעורים. האב הצהיר שדווח לו מהפנימייה כי למרות שאין זו המסגרת המתאימה עבור בתו, הסכימו להשאירה בשל הפגיעה המינית. בתו זקוקה להרגעה ואביה מנסה להרגיעה, ומלווה אותה יחד עם האם בענייניה השונים. לסיכום, בשל הניצול המיני הפכה התובעת מילדה עם עתיד מזהיר לבחורה שבורה.

האב הצהיר שנהג ליטול סמים בעיקר לשימוש עצמי, לא היה מעורב בעולם הפשע ואמה של התובעת לא נטשה אותה מעולם (בניגוד לנטען בכתב ההגנה).

התובעת הוסיפה ופירטה את תחושותיה לאחר הפרשה ובהן רתיעה מקשרים עם בחורים בתקופה הראשונה (ת/3), תחושת ריקנות ובדידות לאחר עזיבת הפנימייה, חייה באילת שכללו "הפקרות מינית", צריכת סמים ואלכוהול ויצירת חוב גדול לחברת סלולר, בחירתה להתאשפז לאחר שובה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

מאילת, עקב מצוקה נפשית ורצון אובדני, היעדר קשר עם אחיה הקטנים בגלל יחסה אליהם, היעדר דיבור ומתח ביחסים עם אמה, היעדר קשר עם חברים מהפנימייה למעט אחת, חלומות רבים על הניצול המיני, לדעתה מפני שהיא ממשיכה לראות את הנתבע ומשפחתו בשוב ורצון עז לבלות מדי יום כאשר הוריה מגבילים אותה (ת/4). התובעת מתארת החלפת מקומות עבודה והיעדר יכולת להתמיד בהם (ת/5).

11. התובעת אישרה בחקירתה שלפני הפרשה סבלה מבעיות חברתיות (הוכחה בבית הספר וכונתה "גויה") והאלימות היחידה מצדה הייתה כאשר הכתה פעם אחת את אחותה (עמ' 34). התובעת ואביה אישרו בחקירותיהם שאף לפני הפרשה סבלה מהשמנת יתר, אך לדבריהם, עלתה וירדה במשקל לסירוגין בעוד שלאחר הפרשה, חלה עלייה דרסטית במשקלה (עמ' 34 – 35).

12. האב אישר בחקירתו שהפסיקו את המעקב הרפואי בבית חולים שניידר (התובעת נולדה פגה) אך לדבריו המשיכו מעקב ב"טיפת חלב". בנוסף אישר שמסר לגורמי הרווחה כי בתו מאוד היפראקטיבית וקשה לטיפול (עמ' 32), ושתוארה ברישומי הגן כ"קצת חסרת גבולות". לדבריו סיפר למומחית על כך שהמשפחה מטופלת על ידי גורמי הרווחה, שריצה מספר חודשי מאסר על החזקת סמים לשימוש עצמי ושענה למומחית (שלא ציינה זאת) לפי מה שנשאל (עמ' 33). התובעת סיפרה לגורמי הרווחה שלא טוב לה בבית ולכן אינה רוצה לצאת הביתה מהפנימייה. לדברי האב, היחסים עם התובעת לא היו כל כך הדוקים במשך שנתיים לאחר הפרשה, אמה כעסה עליה בגלל המקרה ובגלל התנהגותה לאחר המקרה והיום המצב השתפר (עמ' 34).

13. העובדת הסוציאלית הצהירה על חיי התובעת בפנימייה: הפרעת הרטבה במוצע אחת לשבוע, נטילה לא סדירה של התרופה, פגישות שבועיות עם מתמחה בפסיכולוגיה. את התובעת תיארה כבעלת יכולות לימודיות וקוגניטיביות גבוהות, אך ללא פניות ללמידה, היעדר יכולת לשמור על ריכוז קבוע למרות נטילת ריטלין, הפרעות רבות בשיעורים והיעדרויות רבות משיעורים.

14. בחקירתה הסבירה שבעת קליטתה של התובעת בפנימייה, ראתה מסמך של המרפאה המדווח גם על הרטבה לילית. לשאלה מדוע לא דיווחה על הבעיה במכתבה למנהל הכפר, השיבה שהבעיה הייתה ידועה ולא רלבנטית למכתבה אשר התמקד בתחום הלימודי והחברתי. לשאלה נוספת השיבה שההרטבה לא יצרה בעיה בתחום החברתי מפני שחברותיה לחדר של התובעת הבינו את מצבה ובעיותיה נבעו מתחומים אחרים (עמ' 29 - 30).

15. לטענת הנתבע, יש לשייך את מלוא בעיותיה הנפשיות של התובעת לתנאי גידולה ולרקע המשפחתי והגנטי שלה, כפי שבאו לביטוי בתיעוד קודם לפרשה: קשיים חברתיים בבית הספר (דף 127 למוצגי התובעת); האפשרות שאמה השתמשה בסמים במהלך הריונה (מכתב מחלקת הרווחה, דף 130 למוצגי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

הנתבע; אי שקט מוטורי והצעה לשקול הערכת היפר אקטיביות על ידי נוירולוג בבית חולים שניידר (דף 214 למוצגיו); לקותו של אחיה בהפרעת קשב וריכוז והתרשמות האב עצמו מהיפר אקטיביות של התובעת (דפים 195, 160 למוצגיו); התדרדרות חברתית ולימודית בכיתה ד' והתנהגות מתפרצת בבית (דפים 81 – 82 למוצגיו); הנתבע מסיק מהכיתוב "מאז האירוע חזרה להרטיב" (דף 270 למוצגיו התובעת), שגם לפני הניצול סבלה מהרטבה; הנתבע מפנה לנוסח הדוח הפסיכו-דיאגנוסטי שהוגש לבית המשפט בתחילה ואינו כולל את הכיתוב בדוח המקורי על חיי התובעת בסביבה משפחתית לא יציבה שהיו בה אירועים טראומטיים והפרעת קשב", לעלייה במשקל בגיל חמש (להלן: **הדוח הפסיכו-דיאגנוסטי**, דפים 107, 109 למוצגיו). הנתבע ממשיך ומנתח את הביטוי "אפקט מרומם מעט" ואי הזכרת אונס וחלומות בעת האשפוז הפסיכיאטרי וכן מסמכים נוספים.

16. ד"ר בלומנזון נתנה דעתה על המסמכים וייחסה להם משקל מתאים. מבלי לגרוע, משקל הרישום (בתיק הרווחה) כי אמה של התובעת צרכה סמים בעת ההיריון נמוך, בהיעדר ראיה עצמאית וישירה. לביטוי "אפקט מרומם מעט" יש משמעות פתולוגית בפסיכיאטריה. העובדה שהתובעת לא ציינה באותו מעמד אונס (שלא התרחש) וחלומות אינה שוללת את עצם התרחשותם של חלומות.

17. חוות הדעת הראשונה של ד"ר בלומנזון - התובעת נבדקה אצל המומחית בפעם הראשונה בהיותה בכיתה יב', כשהיא משלימה תעודת בגרות מלאה, ומיועדת להתגייס במסגרת צבאית לנערות עם קשיים רגשיים. אלו מסקנותיה בפרק הסיכום:

ברקע משפחה בעייתית. האב היה מכור זמן רב לסמים והאם שהגיעה ארצה כמהגרת נוצרייה ועניה, נאלצה לעסוק בזנות זמן מה לפרנסתה וצרכה סמים. בשנתיים הראשונות לחיי התובעת, נדדה עם האם שהמשיכה לצרוך סמים. בשנותיה הראשונות הייתה התובעת עדה למריבות קשות ואלימות בין הוריה. בהמשך נגמלו ההורים מסמים קשים (מלבד גראס) ותפקודם ההורי על פי בדיקת רשויות הרווחה היה סביר.

אצל התובעת – בגיל גן טרום חובה מתוארים אי שקט ופראיות. בהמשך נרגעה ככל הנראה וחל שיפור. מכתה ד' החלו קשיים חברתיים משמעותיים שהתבטאו בדחייה חברתית. בבית הספר התרשמו ממיומנויות חברתיות ירודות והרבתה לאחר.

הניצול המיני – אירע לקראת סוף כיתה ה' והתגלה באקראי. טראומת הגילוי והחקירות בעקבותיה הייתה חמורה להערכת המומחית יותר מעצם הניצול מבחינת נזקה הנפשית לילדה, כיוון שילדה צעירה ותמימה לפני הגילוי, לא קלטה עד הסוף, את משמעות המעשים, ולאחר הגילוי נחשפה לחקירות רודפניות ותוקפניות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

במהלך תקופת החקירות ולאחריה חלה התדרדרות ניכרת בלימודיה ובהתנהגותה. התנהגותה הייתה סוערת ותוקפנית, סבלה ממצבי רוח והרבתה לריב, התאוננה על סיוטים בלילה ופחדים מהתוקף. התנהגותה הייתה פרובוקטיבית והחלה הרטבת לילה משנית. היא אובחנה כסובלת מהפרעת קשב עם היפראקטיביות, החלה טיפול בריטלין, טיפול פרטני וטיפול קבוצתי. בהדרגה השתפר מצבה אך שב להתדרדר כעבור שנתיים עקב קושי בהכלת התנהגותה בבית וקונפליקטים עם האם. שנה לאחר מעברה לפנימייה תוך השקעת משאבים רבים בשיקומה בפנימייה, חל שיפור ובעת בדיקתה, מצבה החברתי טוב, יש שיפור בלימודיה, לומדת לבגרות מלאה אך עדיין קשיים התנהגותיים.

הבעיות שנתרו בעת הבדיקה -

הפרעת קשב עם היפראקטיביות וקושי בוויסות רגשי - יש סבירות גבוהה לקיומה של נטייה פיזיולוגית מובנית אצל התובעת: אחיה סובל מהפרעת קשב עם היפראקטיביות, היא נולדה פגית ואמה צרכה ככל הנראה סמים בהריון. בנוסף, הייתה תשתית לקשיים רגשיים משמעותיים: חוסר יציבות רגשית של ההורים, חוסר קביעות וחשיפתה לאלימות בין ההורים. קודם לפרשה, התבטאו הקשיים במישור החברתי. הקושי הלימודי לא בלט בכתות הנמוכות כיוון שמדובר בילדה נבונה מאוד, שלא נדרשה להשקעה רבה בלימודים. הקושי החל להופיע בכתות הגבוהות יותר. הפרשה תרמה במשך כשנה וחצי לחוסר פניות ללימודים והחמרה ניכרת בהפרעת הקשב מסיבה רגשית. בהמשך תרומת הפרשה נמוכה יותר והרקע ההתפתחותי היה דומיננטי.

קשיי הסתגלות והתנהגות - התובעת מתוארת כנערה סוערת עם תנודות במצבי רוח, קשיים חברתיים והתנהגותיים, מוחצנת ופרובוקטיבית. הדבר נובע בעיקר מהתשתית הרעועה בשנות חייה הראשונות וקשיי התמודדות של הוריה עמה. הפרשה הביאה להרעה זמנית, אך אינה האחראית העיקרית לכך.

תסמונת פוסט טראומטית חלקית - למרות טיפול ארוך ומסור עדיין סובלת מסיוטי לילה על אינוסה ורציחתה, אשר החלו לאחר הפרשה. מרבה לחשוב על הניצול ופחדת מהנתבע שמתגורר בקרבתה. מדווחת על המשך הרטבת לילה קבועה, אך יש ספר באמינות הדיווח. במהלך הטיפול הפרטני צוין שההרטבה נפסקה, לאחר מכן חזרה כלל הנראה אך בשנת 2012 ציינה פסיכיאטרית שאינה נוטלת את התרופה נגד הרטבה. המומחית מתקשה להאמין שילדה בפנימייה תימנע מנטילת התרופה.

לסיכום - הנכות הנפשית בגין הניצול המיני עומדת על 20% בשנה וחצי הראשונות ולאחר מכן על 10%.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

התובעת תמשיך בטיפול פסיכולוגי עד סיום הפנימייה. לאחר מכן תתגייס לצבא, במסגרת בה קיים ליווי רגשי, ולא תיזקק לטיפול בגין הניצול המיני.

18. חוות הדעת השנייה של ד"ר בלומנזון - התובעת הגיעה לבדיקה השנייה אצלה לאחר אשפוזה וחזרתה לבית ההורים. ואלו מסקנותיה:

כבר בגיל ההתבגרות בלטו קשיי התנהגות והסתגלות, אך המצב התייצב במסגרת הפנימייה. בסיומה נשארה ללא מסגרת תומכת ומכילה (לא גויסה, המשפחה אינה מסגרת כזו) ומצבה הנפשי התדרדר קשות. שנתיים לאחר הבדיקה הראשונה אובחנה כסובלת מהפרעת אישיות גבולית (להלן: **ההפרעה**). אבחנת ההפרעה יכולה להיעשות פורמלית רק לאחר גיל 18. אין במחקר אטיולוגיה ברורה להתפתחות ההפרעה וככל הנראה מדובר בשילוב של גורמים גנטיים וסביבתיים שקיימים במשפחת התובעת. יש קשר סטטיסטי הדוק בין התפתחות ההפרעה לבין ניצול מיני בגיל הילדות.

לתובעת כל הסימפטומים והסימנים של ההפרעה שכוללים תחושת ריקנות וחוסר טעם לחיים, פגיעות עצמיות, מחשבות אובדניות תכופות, אימפולסיביות והתפרצויות זעם הגורמות לקושי רב ביצירת קשרים בין-אישיים מתמשכים ובשמירה על מקום העבודה. הדימוי העצמי הירוד והצורך הדוחק בחום ואהבה גורמים לה ליצור קשרים מיניים תכופים וחסרי משמעות רגשית, המחמירים את תחושותיה ואז היא פונה לאלכוהול וסמים כטיפול עצמי, במקום תרופות פסיכיאטריות מסודרות.

ידוע בספרות שנים אשר עברו ניצול מיני בילדותן, נוטות לחזור ולקרבן את עצמן בניצול חוזר. נשים צעירות הסובלות מההפרעה מתקשות גם בהמשך חייהן לשמור על מקום עבודה קבוע וליצור קשרים חבריים ואינטימיים.

הפרעה פוסט טראומטית – אינה עומדת עתה בקריטריונים. נותרו חלומות מדי פעם ולעתים נדירות, הרטבה לילית אותה מסוגלת התובעת לחזות מראש ולמנוע באמצעות נטילת התרופה. אף במהלך האשפוז לא נמצאו סימפטומים פוסט טראומטיים.

הפרעת אישיות גבולית – הנכות הנפשית הכוללת מוערכת בשיעור 30%. יש קושי להחליט אילו אחוזים קשורים לתוצאות הניצול המיני והסאגה המשפטית שעברה בגינו ואילו קשורים יותר לסביבה הסוציאקונומית והמשפחתית הקשה בה גדלה ועדיין נמצאת. להערכתה מחצית מהאחוזים (15%) הם בגין הניצול המיני.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

הנ לצו ת – התובעת תזדקק לטיפול נפשי ממושך של שנים בדומה לטיפול עתה. מומלץ להיעזר ב"סל שיקום" לפגועי נפש לאור זכאותה לפי הנכות הזמנית במוסד לביטוח לאומי, כאשר אחת האפשרויות היא עזרה ביציאה מהבית (כעת מתנגדת אך אפשר שתשתכנע בהמשך).

הנכות והיקפה

19. התובעת מסכימה עם הקביעה של הפרעת אישיות גבולית, אך חולקת על הקביעה לפיה לא נותרה לה תסמונת פוסט טראומטית. לא אוכל לקבל את טענתה. התובעת מתבססת על עדותה היחידה, לפיה היא עדיין סובלת מהתקפי חרדה במיוחד כאשר היא רואה את הנתבע ומשפחתו בישוב ומתקשרת להוריה, סיפרה בעת האשפוז שעברה הטרדה מינית, מרבה לחלום על הניצול המיני, סובלת מהרטבת לילה ואף קיבלה סדין נוסף בעת האשפוז. עדותה לא הותירה רושם כדי אימוצה ללא תימוכין חיזוניים. התמונה שציירה לגבי מצבה קודם לפרשה לא הייתה מדויקת ובמהלך הטיפול באשפוז לא נמצאו סימפטומים פוסט טראומטיים. הטענה נדחית.

20. בפרק על הקשר הסיבתי, טוענת התובעת לקיומו של קשר מלא בין הניצול המיני לבין הפרעת קשב וריכוז, נסמכת על חוות דעתה של ד"ר שכטמן וקובעת שלא היה ברקע המשפחתי כדי להשפיע על התובעת למעט בתחום החברתי. אף טענה זו אין בידי לקבל. ראשית, קיימת כאמור עדיפות ברורה לקביעותיה של ד"ר בלומנזון אשר שייכה את ההפרעה הזו לנטייה פיזיולוגית ולתשתית הרגשית הרעועה בילדותה של התובעת. שנית, התובעת אינה יכולה להתבסס על חוות דעתה של ד"ר שכטמן, משום שזו תיארה ילדות ללא תופעות חריגות או הפרעות התנהגות וריכוז ולא נתנה דעתה לנתונים העולים מהראיות ואשר נשקלו על ידי ד"ר בלומנזון.

דחיית הטענות עד כה לא הצריכה התעמקות בנימוקי הנתבע. יוער עם זאת, כי טענתו בסיכומים לפיה היה על התובעת להגיש חוות דעת בתחום הנוירולוגי על מנת לקשור בין ניצול מיני לבין הפרעת קשב וריכוז נעדרת תשתית מינימאלית. הטענה אף אינה מצטיינת בתום לב, נוכח עיסוקה של ד"ר סגל מטעמו בהפרעת קשב וריכוז.

21. לטענת הנתבע, על בית המשפט לקבוע שהתובעת מתחזה מפני שהתמונה שהתקבלה מהראיות ומהמעקבים אחר התובעת שונה לחלוטין. כך למשל, במסגרת המעקב אחריה בירקנייה, נצפתה התובעת מבחינה בנתבע וממשיכה לעבוד כרגיל ובהמשך, מתהוללת בחתונה. אין בידי לקבל את טענתו ולשם כך איני נדרשת לקבילות ולמשקל תוצרי המעקבים. ראשית, התנהגות הנחזית רגילה למתבונן מבחוץ, אינה שוללת תגובה פנימית הפוכה. שנית, התנהגותה של התובעת מתיישבת עם הפרעת אישיות גבולית, כפי שנקבעה על ידי ד"ר בלומנזון. שלישית, שאלת ההתחזות או המהימנות בתחום הנפשי נטועה במישור המקצועי עליו אמונה ד"ר בלומנזון וקביעתה, לרבות בשאלת הקשר הסיבתי, לא נסתרה. ד"ר בלומנזון אף העידה מפורשות כי היא מביאה בחשבון ומראש, אפשרות של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

האדרת נזקים על ידי ניזוקים, בוחנת היטב את המסמכים, פחות מסתמכת על אנמנזה, וכך עשתה גם במקרה זה (עמ' 22 – 24).

קשר סיבתי

22. הצדדים אינם חולקים על שיעור הנכות הכוללת שקבעה ד"ר בלומנזון עבור הפרעת אישיות גבולית. לטענת התובעת יש לזקוף את מלוא הנכות או למצער 2/3 מתוכה לניצול המיני. במישור הרפואי - מעדותה של ד"ר בלומנזון עולה שיש לייחס לניצול המיני יותר ממחצית הנכות. במישור המשפטי – מתקיימת הזקיפה מכוח עיקרון הגולגולת הדקה.

לטענת הנתבע נוצרו, התפתחו ופעלו גורמים אחרים לחלוטין קודם לניצול המיני. לחילופין, יש לייחס לניצול המיני לכל היותר 1/3 מהנכות נוכח אותם גורמים. אשר לעיקרון הגולגולת הדקה, אין להחילו בהיעדר צפיות כי מעשיו (מן הרף הנמוך יחסית) יגרמו לנזקים נפשיים עצומים. בנוסף, אין מקום להחיל את העיקרון מקום בו ניתן להבחין בין נזק שגרם הנתבע לנזק אחר לגביו אינו אחראי. הנתבע מוסיף וטוען כי התובעת גרמה להחמרת נזקה מפני שלא הפחיתה אותו בכך שנמנעה מעזיבת בית המשפחה.

23. הנני שורר הרפואי – הנתבע ניסה "למשוך" את ייחוס הנכות לטובתו ושאל את ד"ר בלומנזון אם סביר שמשקל הקשיים המשפחתיים וכד' זהה למשקל הניצול המיני כגורמים להפרעה. המומחית הדגישה כי במכלול פרקי הפרשה, החוויה היותר טראומטית (בהרבה) הייתה ההליך המשפטי. ושבה על קביעתה (עמ' 25 – 26). לשאלה מדוע בהיעדר אטיולוגיה ברורה להפרעת אישיות גבולית, היא מבצעת חלוקה של חצי – חצי, השיבה המומחית שאין לה תשובה ממש טובה מפני שהאדם כוללני ומושפע מדברים רבים וזו הערכה סבירה. לדבריה, מישהו אחר יכול לחלק לשני שלישי ושליש, גם בית המשפט יכול לחלק כמוה ו"אין דרך לעשות חלוקה חד-משמעית, זה לא נשען על גורמים אובייקטיביים, זו הערכה כללית שלי. לו היה מצב של בית תקין וילדה תקינה לחלוטין עד גיל 11 וכל התופעות היו מופיעות לאחר כל הסגה של הניצול המיני והחקירות שהתסמונת כולה קשורה לניצול המיני, אך זה לא המצב כאן ולכן ה ערכה איזה חלק יש לגנטיקה ולסביבה לעומת הניצול המיני היא מאוד מרוכבת".

המומחית אישרה שהתפרצויות זעם הן חלק מהפרעת אישיות, שאצל התובעת מתוארות התפרצויות זעם קודם לניצול המיני אלא שבגילאים אלה לא עושים אבחנה של הפרעות אישיות מתוך הנחה שהאישיות עדיין לא התגבשה סופית. אצל התובעת מתוארות התפרצויות זעם כבר מגיל הגן (עמ' 26 – 27). בית המשפט שאל את המומחית האם בהנחה שהניצול המיני לא היה קורה, סביר להניח שלאור הסימנים מילדות הייתה מאובחנת אצל התובעת הפרעת אישיות גבולית. זו תשובתה: "יש הרבה ילדים גם שהרקע שלהם לא קשה כמו של נערה זו שבגיל הילדות יש בעיות התנהגות וקשיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

חברתיים משמעותיים אבל הם לא מתפתחים להפרעת אישיות גבולית בהמשך, ויש מקרים שכן. אין כאן מתמטיקה, הערכה שלי שהמקרה שקרה פלוס החקירה הוביל במידה רבה לזה שהדברים יוקצנו והגיעו לידי כך שהתפתחה הפרעת אישיות גבולית." (עמ' 27). בהמשך הסבירה שהקשיים במשפחה ובבית והפרעת הקשב היו קיימים גם בעת לימודיה של התובעת בפנימייה, אך בהתייחס לתפקודה האקדמי ולתוצאה הסופית, יש משקל משמעותי לניצול המיני.

עולה מהאמור שהמומחית פירטה את המורכבות, השיבה כמיטב יכולתה על שאלות ה"אלמלא" הדגישה את המשקל המשמעותי של הפרשה אך לא נשאלה אם היא חוזרת בה מקביעתה או משנה את החלוקה. תשובותיה מלמדות על אפשרות לגיטימית לחלוקה מיטיבה יותר עם התובעת.

24. הַמְיָשׁוּר הַמְשׁוּפָּטִי - בהיעדר קביעה עובדתית – רפואית על נזק קודם, אין מדובר במצב של החמרת נזק. מאותה סיבה לא ניתן לראות בתובעת "גולגולת דקה", היינו, שנתונים פיזיים או נפשיים המייחדים אותה, הם שהביאו להיווצרות הנזק בעקבות הניצול המיני, שאילו בוצע כלפי אדם אחר, שאינו מתאפיין באותם נתונים, לא היה גורם כל נזק (השוו, השופט מלצר בע"א 8650/08 **רפאלוב נ' מדינת ישראל שירות בתי הסוהר**, פסקאות 33 – 35, פורסם בנבו [2013]).

לאור קביעות המומחית, לפנינו מצב של עמימות בקשר לגודלו של הנזק. היינו, ידוע שחלק מהנזק הכולל נגרם בעוולה וחלקו נגרם שלא בעוולה והשאלה היא מה חלקו של הנתבע בנזק הכולל (ישראל גלעד, **דיני נזיקין – גבולות האחריות**, תשע"ב – 2012, עמ' 1465 – 1470). במצב שכזה אין מניעה כי היקף הנזק ייקבע על ידי שיקולים הסתברותיים, יפחת מ- 100% של הנזק ושהפיצוי ייקבע בדרך של אומדנא (הנשיא (בדימ') ברק בע"א 8279/02 **גולן נ' עזבון המנוח דר מנחם אלברט ז"ל ע"י דורה מנחם**, עמ' 30 – 32, פורסם בנבו [2006], השופט נאור (כתוארה אז) בדנ"א 4693/05 **בי"ח כרמל-חיפה נ' עדן מלול**, פסקאות 18 – 20, פורסם בנבו [2010]). גלעד סבור שזה הדין הראוי ומפנה גם להפעלת מבחן התרומה הסיבתית (גלעד, שם והשופט לנדוי בע"א 437/73 **עאיק (קטינה) נ' ד"ר סלומון רוזמרין**, פ"מ כט(2) 225, 232 [1975]).

25. מעשיו של הנתבע אינם ממוקמים ברף העליון של מעשים מגונים ואם נשקיף על עוצמתם כגורם סיכון, משקלם אינו כבד (באופן יחסי כמובן). אלא שגורם הסיכון המשמעותי וכבד המשקל, שאף גרם לפגיעה המשמעותית בתובעת, הוא הכחשת האשמה של הנתבע, אשר גררה אותה בעל כורחה "להשתתף" בביורר הפלילי, החל מהחקירה במשטרה וכלה בעדותה בבית המשפט. העובדה שהנתבע לא צפה את חומרת הנזק אינה בעלת משקל רב אם בכלל, שהרי לא פעל ברשלנות ולא כלכל את מעשיו בזיקה לצפיות כלשהי. הפעלת מבחני צפיות אינה מתאימה באופן טבעי לעוולות ולהתנהגויות מכוונות. ממילא התוצאה החמורה, לא פגעה באינטרס בר-הגנה שלו. מנגד, התובעת נולדה עם גורמים גנטיים, אל רקע משפחתי קשה ובעל עוצמה, גדלה בתוכו וסבלה מהתפרצויות זעם כבר בגיל הרך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

העובדה שלא ניתן לאבחן הפרעת אישיות גבולית לפני גיל 18 אינה מאפילה על קיומם של גורמים אלה.

לאחר שנתתי דעתי על כל אלה, כמו גם להתלבטות המומחית בעדותה, הגעתי למסקנה כי יש להטיל על הנתבע אחריות לשני שלישי מנזקה של התובעת. נכותה הנפשית של התובעת כתוצאה מהפרשה עומדת לפיכך על 20%.

הפגיעה התפקודית

26. לטענת התובעת מגיעה נכותה התפקודית לשיעור 80%. כעובדה, היא אינה מסוגלת להתמיד בעבודות. ניתן ללמוד על היעדר כשירותה לעבודה מקביעות הנכות כללית במוסד לביטוח לאומי. הנכות הכללית שנקבעה לה בתקופות שונות נעה בין 100% בתקופת אשפוז ל – 50% (עד ספטמבר 2017) ובנוסף נקבעה לה דרגת אי כושר של 100%, שעיקרה, היעדר כושר עבודה.

לטענת הנתבע הנכות התפקודית מגיעה לכל היותר לשיעור 10%. הנתבע מפנה בנימוקיו להפרעת הקשב והריכוז ולקשיים החברתיים אשר אינם קשורים למומיה תוצאת הפרשה. לטענתו מנהלת התובעת חיי חברה תקינים ומשגשגים כעולה מחשבונה ב – facebook. כמו כן, היא מורגלת ומשתלבת בעבודות מלצרות, מכירה וכד'. אף בירקנייה החזיקה מעמד תשעה חודשים. לכן, מדובר בתובעת שמאדירה את נזקה.

27. להבדיל מפרשת גלזר אליה מפנה הנתבע (ת"א (ת"א) 1960/06 אלמונית נ' גלזר, פורסם בנבו [2011]), אין הבדל בין התמונה שהתגלתה לגורמים המטפלים בזמן אמת לבין התמונה שהתגלתה לד"ר בלומנזון במשפט. הוכח כי יש בסיס לגרסת התובעת על חומרת מצבה, אם כי חלק מהחומרה, ממנה מתעלמת התובעת, נעוצה בגורמים שאינם קשורים לפרשה. קושי זה מלווה את התובעת גם בניסיונה להסתמך על קביעות המוסד לביטוח לאומי במלואן. יש להביא בחשבון כי לתובעת יש מוטיבציה להשתלב בעבודות, לראיה, היא שבה ומנסה זאת, אך ללא הצלחה. מאידך, אין להתעלם מתקופה ארוכה יחסית (עבורה) של תשעה חודשים בהם עבדה בירקנייה. בניגוד לנתבע, איני מייחסת משקל רב למופעי התובעת ב – facebook ולחיי החברה עליהם הצביע, שכן המופעים ובעיקר ה"בילויים" משקפים כפי שקבעה ד"ר בלומנזון את עצם ההפרעה בה לקתה התובעת ורוב המרחק בינם לבין תקינות ושגשוג חברתי. חבל שלא נעשה ניסיון לברר עם המומחית באיזה אופן מגבילים אותה מומיה השונים, הקשורים ושאינם קשורים לפרשה. בהיעדר "כלי עבודה" מדויק יותר, אין לי אלא לזהות בין יחס הנכויות הרפואיות ליחס הנכויות התפקודיות. משמע, להעמיד את הפגיעה התפקודית בגין הפרשה על שני שלישים מהפגיעה התפקודית הכוללת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

28. הפגיעה התפקודית הכוללת עולה בעוצמתה ובהיקפה על הנכות הרפואית וכך עולה מחוסר מסוגלותה של התובעת להתמיד בעבודות. מאידך, לא מדובר באובדן מוחלט של כושר העבודה ובידי התובעת להפחית ולמצער למתן את היזקקותה לסמים ואלכוהול אם תיטול תרופות פסיכיאטריות באופן מסודר. כמו כן בידיה לנסות להיטיב את מצבה על ידי ניצול "סל שיקום" ועזיבת בית המשפחה. ניתן לייחס משקל, אמנם לא גבוה, לאפשרות שמצבה הנפשי עשוי להתמתן לקראת סוף שנות ה-20.

בשים לב לכל אלה, מצאתי להעמיד את פגיעתה התפקודית הכוללת של התובעת על 60%, מהם 40% בגין הפרשה.

הפיצוי

הפסדי השתכרות

29. התובעת ילידת 7.4.1996. לאור גילה בעת הפרשה, אקבע את בסיס השכר לפי החזקה הפסיקתית החלה לגבי צעירים - השכר הממוצע במשק העומד כיום על 10,574 ₪ לחודש. התובעת מעמידה את הבסיס על 150% מהשכר הממוצע במשק, אך פרט למנת משכל גבוהה (באבחון הפסיכו-דיאגנוסטי) וציונים מצוינים בכתה ה' המצוינים פוטנציאל, לא הציגה נתונים המצדיקים סטייה מהחזקה הפסיקתית. הדברים יפים גם ביחס לנתבע המעמיד את הבסיס על 50% מהשכר הממוצע במשק.

30. הפסד לעבד - תכליתו הבסיסית של הפיצוי הנזיקי היא השבת המצב לקדמותו. אלמלא פגיעתה הנפשית, הייתה התובעת מתגייסת לצבא בקיץ 2014 עם סיום לימודיה ומשתחררת כעבור שנתיים. קשה לראות הזדמנות משמעותית להשתכר בתקופה זו. התובעת עבדה החל מתקופת לימודיה בחטיבת הביניים ועד אוגוסט 2016 בעבודות שונות תמורת שכר מצטבר של כ-63,000 ₪. התובעת לא הייתה משתכרת סכומים אלה ואחרים לו הייתה מתגייסת. לא שוכנעתי כי נגרם לה הפסד.

31. מספטמבר 2016 ועד כולל יוני 2018 - התובעת הפסידה 4,230 ₪ לחודש (40% X 10,574 ₪) במשך 22 חודשים. החישוב: 4,230 ₪ X 22 = 93,060 ₪.

32. הפסד לעתיד - יחושב עד גיל 67. החישוב: 4,230 ₪ X 295.348 = 1,249,322 ₪.

33. הפסד פנסיה - יחושב לפי מכפיל של 12.5%. חישוב: 12.5% X (93,060 ₪ + 1,249,322 ₪) = 167,798 ₪.

34. עזרת הזולת וטיפול לים נפשיים - התובעת נזקקה לליווי הוריה, בעיקר לצורך סידורים טכניים מול גורמי טיפול רשויות. אביה הפריז בתצהירו כאשר העריך את היקף העזרה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

בשעתיים ליום. בחלק מהתקופה שהתה בפנימייה ובאשפוזים, כך שהעזרה שנדרשה ניתנה לה על ידי הצוות. לא שוכנעתי כי מצבה הצריך או יצריך החלפת מצעים תדירה ובכלל, עזרת זולת מעבר למקובל ביחסי משפחה תקינים. הטיפול הנפשי הנדרש והמומלץ על ידי ד"ר בלומנזון, מצוי לכאורה במסגרת "סל בריאות" ויותר מסביר, שלרשות התובעת עומד ויעמוד "סל שיקום" במסגרתו תזכה להטבות נוספות. לא שוכנעתי כי נגרם או ייגרם לתובעת הפסד בראש נזק זה.

35. הוצאות רפואיות ונסיעות - הערכותיה של התובעת בסך 350,000 ₪ לוקות בהפרזה. אין בדעתי לחשב עבור התובעת את סכום הקבלות שצירפה. אניח כי מעבר לכיסוי הסוציאלי הקיים, נגרמו ותיגרמנה לתובעת הוצאות רפואיות לא מכוסות ושסביב האשפוזים, נגרמו לה הוצאות מוגברות עבור נסיעות. אפסוק את הפיצוי לפי אומדן - 20,000 ₪.

36. כאב וסבל - התובעת סבלה כאשר נאלצה להעיד במשטרה ובמיוחד בבית המשפט, כל אלה בטרם מלאו לה 12. בהמשך אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי. הפרשה היא הגורם הדומיננטי למצבה הנפשי אך קיימים גם גורמים אחרים. יש להביא בחשבון שהניצול המיני עצמו, מבלי להקל ראש, לא הגיע לרף חומרה גבוה. בשים לב לאלה, החלטתי לפסוק לתובעת פיצוי בסך 300,000 ₪.

הפיצוי - סיכום ביניים :

93,060 ₪	הפסד השתכרות בעבר
1,249,322 ₪	הפסד השתכרות בעתיד
167,798 ₪	הפסד פנסיה
20,000 ₪	הוצאות רפואיות ונסיעות
300,000 ₪	כאב וסבל

1,830,180 ₪.	סה"כ

ניכויים -

מהפיצוי, כולל עבור כאב וסבל, יש לנכות שני שליש מתגמולי הנכות הכללית שקיבלה ותקבל התובעת מהמוסד לביטוח לאומי. לאור הזמן שחלף מאז הגשת חוות הדעת האקטואריות, תגיש התובעת תוך 20 יום חוות דעת עדכנית (חישוב עד סוף תוחלת חיים) מגובה באישורים כדין של המוסד לביטוח לאומי. זכות תגובה לנתבע תוך 20 יום לאחר מכן, כולל עדכון חוות דעת אקטוארית.

כמו כן יש לנכות מהסכום 5,000 ₪ אשר שולמו לתובעת במסגרת פסק הדין בתיק הפלילי, משוערך לפי הפרשי הצמדה להיום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6565-09-12 פלוני נ' אלמוני

לאחר העדכון, תוצא פסיקתא על יתרת הפיצוי לתשלום (להלן: **הסכום הפסוק**), ותינתנה הוראות הקפאה בהתאם לשלב מיצוי הזכויות במוסד לביטוח לאומי.

הוצאות משפט – הנתבע ישלם לתובעת בנוסף שכר טרחת עורך דין בשיעור 23.4% מהסכום הפסוק, שכר טרחה למומחיות בו נשאה התובעת, שכר טרחה לאקטוארים בו נשאה התובעת, אגרת משפט והוצאות משרדיות לפי קבלות.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ח, 18 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

יעל הניג, שופטת בכירה